

Bericht in der tschechischen Fachzeitung - **chovatel**

Brněnští voláci v NSR

Součástí národní výstavy drobných zvířat Brno 1984 byla i mezinárodní expozice holubů brněnských voláčů. Mezi chovateli, kteří vystavovali holuby tohoto našeho plemena, byli i chovatelé z NSR. Jimi vystavených 80 voláčů různých barev a kresebných rázů ukázalo, že chov těchto holubů našel v NSR značný počet nadšených a schopných chovatelů. Vystavení „brňáci“ vynikali především svými charakteristickými postavami a typickými volaty. K tomu ještě přispívalo chování holubů v klecích, svědčící o dlouhodobé a cílevědomé péči jejich chovatelů.

Zúčastnil jsem se, alespoň krátce, schůze členů našeho klubu chovatelů holubů brněnských voláčů v Brně, na které byli přítomni i zahraniční vystavovatelé a měl jsem možnost neformálně s nimi hovořit. Hovory o chovu brněnských voláčů, vzájemná výměna poznatků a úvahy o tom, jak tyto krásné holuby dále zlepšovat, byly plně nadšené. Nás při tom velice potěšilo uznání, se kterým zahraniční chovatelé hovořili o naší výstavě, a jejich spokojenost s pobytem v Brně.

Mezi zahraničními vystavovateli byla nejpočetnější skupina chovatelů, členů Klubu chovatelů brněnských voláčů v NSR. Jejich spokojenost s účastí na naší národní výstavě byla zřejmě podnětem pro oficiální pozvání naší delegace k účasti na 67. národní výstavě holubů a drůbeže ve dnech 6. až 8. prosince 1985 ve Vestfálské hale v Dortmundu. Její součástí byla i speciální výstava brněnských voláčů, spojená se soutěží o zlatý kroužek vítěze a oslavou 75 let trvání klubu.

V soutěži o tuto cennou trofej se sešlo více než 800 brněnských voláčů všech barev i kreseb. Již samotný po-

čet vystavených holubů jednoho plemena dokazuje náročnost této soutěže. Jak jsme již zvyklí z výstav holubů v obou německých státech, byli holubi rozděleni nejen podle barev a kreseb, ale i na holuby a holubice a na mladé a starší.

Pokud jde o barvy, překvapoval nás jen značný počet holubů plavých ve všech odstínech a izabel. Zato v kresebných rázech bylo opravdu na co se dívat. Tak například tygři byli vystaveni ve všech barvách, totéž je možno uvést i o bělopruhých a sedlatých. Velkou a skutečnou zvláštností byli pro nás „brňáci“ s pštrosí kresbou. Byla to opravdu pestrá škála barev a kreseb. Právě proto je nutno ocenit mimořádně vysokou úroveň těch exteriérových znaků, které jsou u brněnských voláčů dominantní.

Naprostá většina vystavených holubů se vyznačovala jemnými a úzkými tvary těla, aniž přitom byli příliš drobní, tak jak to někdy vidíme u různých voláčů na našich výstavách. Vynikající u většiny holubů byly vysoké, rovné a štíhlé nohy a krásná, v řadě případů naprosto kulatá, podvázaná volata v přesném souladu s požadavkem vzorníku. Všechny tyto vynikající znaky by se mohly ve výstavních klecích v neobvyklém prostředí, plném lidí, ztratit. A právě v tom, že se holubi v klecích doslova předváděli, jak holubi, tak i holubice, téměř neustále udržovali nafouklá volata a charakteristický vztyčený postoj, jsme spatřovali výsledek cílevědomé a soustavné práce jejich chovatelů.

Ze tomu tak je, ale že to není jediná příčina výstavního úspěchu, jsme se přesvědčili při zhlédnutí holubníků předních chovatelů, funkcionářů klubu v bavorském Landshutu. Měli

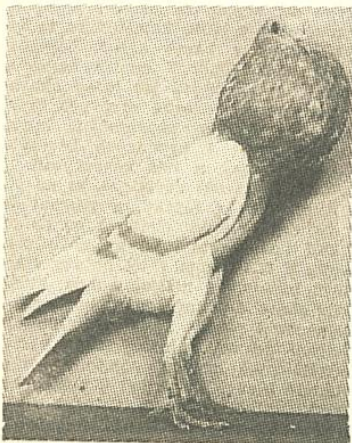
jsme možnost seznámit se blíže s chovy Erwina Sedmeiera, Rudolfa a Reinharda Nawrotzkých a Wolfganga Schreiberera. Když jsme vstupovali do holubníku nebo voliery, holubi se nebáli, a když jejich majitel zahoukal, přeletovali z jedné sedačky na druhou, vrkali a předváděli se v plné kráse. Přitom nelze přehlédnout, že to bylo uprostřed zimy.

Druhou příčinu, ještě zajímavější, jsme našli v chovu W. Schreiberera. Tento místopředseda — nebo jak se oficiálně uvádí druhý předseda klubu — se zabývá převážně křížením brněnských voláčů různých barev, popř. i kreseb. Výsledkem této práce je značný počet holubů, vyznačujících se vynikajícími tělesnými tvary a temperamentem. Z nich pak další chovatelé dotvářejí dokonalé „brňáky“ i v barvách a kresbách. Podle vlastního vyjádření nachází W. Schreiber takové uspokojení z výsledků své práce, že mu vůbec nevadí, když jiní chovatelé z jeho holubů získávají na výstavách větší úspěchy než on sám.

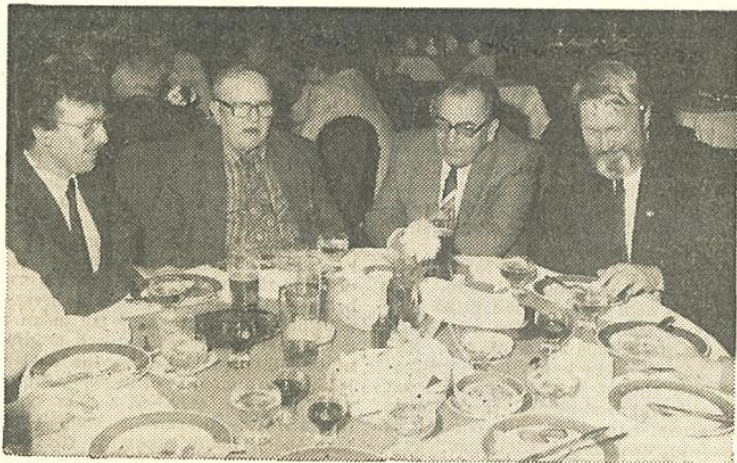
Nám se samozřejmě nvueje myšlenka, jak by taková spolupráce mezi chovateli mohla prospět i mnoha plemenům našich holubů, u nichž postupně dochází k zhoršování některých exteriérových znaků, životnosti a plodnosti. To by samozřejmě vyžadovalo — zejména v počátcích — i pomoc těm chovatelům, kteří by byli ochotni a schopni věnovat se takové regenerační chovatelské práci.

Jak jsem uvedl, soutěžilo se na výstavě o cennou trofej. Vítězem se stává chovatel, jehož kolekcce obdrží nejvyšší počet bodů. V každé kolekci musí být zastoupeni nejen holubi, ale i holubice. Přiznám se, že mě trochu udivovalo to, že mezi soutěžícími chovateli jsme neviděli žádné známky nevráživosti, sporů nebo závisti, jak tomu často mezi chovateli holubů bývá. Přitom způsob posuzování a přiznávání slovního ocenění holuba je obdobný tomu, co známe např. z vý-

Brněnský voláč žlutopruhý dokonale tělesných tvarů. Má charakteristický vztyčený postoj, dlouhé nohy a kulovité vole. Snímek Hana Solinová

Ze schůze členů klubu chovatelů brněnských voláčů v Brně roku 1984, které se zúčastnili i funkcionáři obdobného klubu v NSR (zleva): Erwin Sedmeier, chovatel brněnských voláčů a posuzovatel Jaroslav Cermák, tehdejší předseda UV CSCH Jaromír Kubart, Wolfgang Schreiber.

stav v NDR, tedy ve srovnání s naším současným systémem posuzování mnohem méně dokonalý a značně subjektivní. Snad pomáhá k lepšímu výsledkům to, že nejvyšší ocenění „vorzüglích“ se uděluje jen výjimečně. To by si měli uvědomit i naši chovatelé a nezaměňovat je s naším oceněním „výborný“.

Výstava brněnských voláčů v Dortmundu byla jen součástí celkové výstavy, která zahrnovala téměř 1 100 kusů drůbeže, 7 360 holubů a v samostatné expozici mladých chovatelů pak 1 250 kusů drůbeže a holubů.

V rámci výstavy holubů jsme se setkali s jednou zajímavostí. Již při vstupu do výstavní haly byli v jedné voliery umístěni holubi, připomínající svou kresbou našeho prácheňského káníka černého. V dalších 80 klecích pak byli tyto holubi v barvě červené, černé, žluté a modré vystaveni pod označením český holub. Proti našim káníčkům jim chybí v kresbě lyska a vyznačují se robustnější postavou. Podrobnější ověření kresby, zejména počet bílých letků a zbarvení zad, jsme si nemohli ověřit.

Bylo by jistě zajímavé porovnat

vývoj prácheňského káníka a tohoto českého holuba, chovaného v NSR. Možná, že by to osvětlilo i překvapivou ochotu některých účastníků výstav Intertau přijmout našeho prácheňského káníka do okruhu soutěžících plemen holubů.

Návštěva výstavy v Dortmundu byla zajímavá. Jsem přesvědčen, že získané poznatky využiji pro svoji chovatelskou práci především funkcionáři našeho klubu chovatelů brněnských voláčů. Některé poznatky, o nichž se zmiňuji, se však dají využít i v širším měřítku. Jaromír KUBART